

Krzysztof Karasek

Levél

Hirtelen
félni kezdtem a költőktől,
olvasásuk perceitől,
írja nekem egy ifjú olvasó
– egy római katolikus plébános
a Balti-tenger mellől –,
a költők szavakat küldtek hozzám,
nekem ajándékozták őket,
csupa jó szándékkal.

Rimbaud, Nerval, Norwid.
Novalis, Hölderlin, Benn.
Coleridge, Hopkins, Yeats.

Csak egytől félek, teszi hozzá.
Az örök szépség csöndes dallama helyébe
a hétköznapiok süket kiáltása lép.

Apa

Magadban, magadban, meghajlott szigor.
Teljesen átjárni és engedni neked a Nemben.

De hová gyömöszöljük kettőnk között a Szót?
Te vér vagy. Te fű. Én csupán álom.

***

Az éjszaka elfogadhat téged
vagy eldobhat.
Holnap is ma van.

Születésem 70. évfordulóján

Csillagom leáldozott mélyen a föld alá,
oda, ahol éhségem szunnyad.
Mert tél van,
és alszik a kutyám.
Ezen a világon semmi sem marasztal,
mert azokkal vagyok, akik már holtak,
és azokkal,
kik még meg sem születtek.
Valaha én is ember voltam.
Hála a Szónak, még mindig veletek vagyok.

A halhatatlan rózsa

Ez a virág megindít.
Mint a gyermekkor,
melynek soha nincs vége.
Tövisek? Igen.
Mert még vér kering az ereken,
és a vörös
az élet színe.
Megölhetetlen.
A vörös nem keveredik
a vörössel.
Olykor lelassít.
Máskor sürget.

Az angyal imádása

Milyen szép az angyal
ahogy üldögél
a villamos távvezeték
drótjain
ül ide-oda leng
nem esik le
lábánál egybegyűlnek
az esőcseppek
majd felduzzadnak
mint a tehenek
tőgye leválnak
az öt megfáradt drótról
és lehullanak
kivájva a föld szikláját
Milyen szép zene
szüremlik ki ebből a hangszerből
bár az ötvonalas ég
melyen az angyal ül
hallgat
És hallgat a föld
amely
felissza hangunk mindahány cseppjét

Kitin – The story: Man

Utolsó vers

Valaki hallja
a kulcsot az éj szívében
valaki hallja míg fekszik
a temetőben
egy ágyban
szinte felismerte
szinte tudja
valahol bezárulnak valami ajtók
szinte tudja
szinte felismerte
csak azt nem ismeri fel – a kezét
és a kulcsot a fejben nem ismeri fel

ám csikorgása
kínzón visszhangzik az elmében
hallja a kulcsot
az éj szívében
a fejben – ez minden

Zsille Gábor fordításai

